

другы еще тѣсны пѣтечки и го доведе до виталището на графиняѣтѣ.

ЛЮБОВЬТА

I

Графинята Львичъ чакаше Волска го права, приближняла малко, подпирашецъ ся съ еднѣтѣ си рѣкѣ о ирѣморнѣтѣ масѣ. За малко останѣхѣ и двамата неподвижны ; послѣ тя пристѣпи къмъ него, хванѣ го за двѣтѣ рѣцѣ, и — „Истинѣ ли е, казва му, че най послѣ ты си вече свободенъ ? Истинѣ ли е че азъ можѣхъ да тя отървѣ отъ злочестинѣтѣ на заточеніето въ Сибирь. Надѣѣ ся че отъ сега на тѣй нѣма да мя оставишь и да идешь тѣй несмысленно толкозъ далечъ.“ И туй като каза трѣшнѣ ся на единъ столъ и порони сълзы.

“Ты знаешь кой съмъ, казва ѣ Волскый, колѣничилъ прѣдъ неѣ и цѣлюющъ страстно колѣнѣтѣ и. Ты знаешь азъ какво былнувахъ да направѣ, и какво направихъ. Ты знаешь че двѣ нѣща обыкнѣхъ въ животѣтѣ си, едно отъ тѣзи двѣтѣ азъ ся отрекохъ отъ отечее-